

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **K. V.**, narozena X
bytem X.
zastoupena: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. KUOK 42514/2015, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 7. 2015 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, Odboru správního, oddělení dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2015, č. j. 2014/1265/DO-MUZB-18, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 6. 6. 2014 v 21:52 hodin při řízení malého motocyklu Yamaha TZR 50, registrační značky X, neoprávněně a opakovaně užila k jízdě chodníku vedoucího kolem venkovního posezení restaurace Pyramida u fotbalového hřiště v obci Zábřeh. Tímto jednáním žalobkyně porušila § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, za což jí byla podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 19 odst. 1, 3 zákona o přestupcích, uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Nepopírá, že na daném pozemku projížděla, avšak napadá protiprávnost svého jednání. Žalobkyně namítá, že:
 - 1) svým jednáním nemohla spáchat přestupek, neboť na pozemku p. č. 1981/1, kterého k jízdě na motocyklu využila, je dle náhledu do katastru nemovitostí zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy. Předmětný pozemek je navíc v katastru nemovitostí označen dle druhu jako ostatní plochy, způsob využití jako ostatní komunikace. Pokud by po této komunikaci byl průjezd motorovými vozidly zakázán, musela by na ní být umístěna dopravní značka zákaz vjezdu, která zde však umístěna není;
 - 2) plná moc udělená žalobkyní zmocněnci Ing. M. J. byla neplatná, neboť neobsahuje podpis zákonného zástupce žalobkyně. Žalobkyně v době spáchání přestupku nebyla osobou plně svéprávnou. Vzhledem k tomu, že správní řád přiznává plnou procesní způsobilost osobám v tom rozsahu, v jakém jim zákon přiznává svéprávnost, a plně svéprávným se stává člověk až nabytím zletilosti, jedná se o vadu řízení, pokud správní orgán jednal s nezletilým účastníkem a nikoliv s jeho zákonným zástupcem ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tak byla krácena na svých právech, neboť žalobkyni v řízení před správním orgánem obhajovala k tomu nekompetentní osoba. Správní orgán si měl vyžádat doplnění právní moci podpisem zákonného zástupce žalobkyně.
3. Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě tak, že trvá na svém rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvádí, že tyto nebyly v řízení o přestupku a následně v odvolání namítány, a tudíž se k nim žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí o odvolání vyjádřit. Dále doplnil, že žalobkyně byla v době přestupku mladistvá, jejíž práva zajišťuje ustanovení § 74 odst. 2 zákona o přestupcích, které ukládá správnímu orgánu povinnost vyrozumět o ústním jednání zákonného zástupce mladistvého a orgán vykonávající sociální ochranu, čímž je zajištěna důsledná právní ochrana mladistvého. Této povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Samotná skutečnost, že žalobkyně byla v době projednávání přestupku mladistvá, nečiní zmocnění k zastupování nezákonným. K tomu žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31. Námitky týkající se odkazu na katastr nemovitostí považuje žalovaný za liché, neboť

účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích a nikoliv katastrálními mapami. K otázce týkající se užití chodníku při provozu na pozemních komunikacích se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58.

4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že je irrelevantní tvrzení žalovaného, že se nemohl k jejím námitkám vyjádřit, neboť správní řízení není stíženo zásadou koncentrace řízení, aby žalobkyně musela do určitých termínů zaslat své námitky a návrhy důkazů, a dále odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Důkazní břemeno tak nese správní orgán, který má povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve kterém lze bez pochybností prokázat, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání. Žalobkyně nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, tedy nekrátila tak žalovaného na možnosti se k tomu vyjádřit. Advokát žalobkyně pouze zjistil, že jízda po parcele, po které bylo prokázáno, že žalobkyně jela, není protiprávní, neboť jde o komunikaci. Co se týká plné moci, žalobkyně uvedla, že trvá na svých žalobních tvrzeních, neboť orgán sociálně právní ochrany je vyrozumíván ze zcela jiného důvodu než je zastupování před správním orgánem a poskytnutí ochrany procesních práv náležejících účastníku řízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, na nějž poukazuje žalovaný, považuje žalobkyně za nepřiléhavý, neboť se týká jiného případu, kdy byla zpochybněna pravost plné moci, jakož i samotné její udělení zmocněnci. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, uvedla, že je nezbytné posouzení, zda se jednalo o chodník či nikoli, což žalovaný bezpečně neprokázal. Podstatné je, že dle pasportu komunikace je předmětná část parcely vedena jako „úcelová komunikace“. K replice žalobkyně doložila sdělení správního orgánu I. stupně, odboru technické správy, týkajícího se určení komunikace na parcele č. 1981/1.
5. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 17. 8. 2016, č. j. 59 A 13/2015-26, kterým napadené rozhodnutí zamítl. Označený rozsudek krajského soudu byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 237/2016-36, který nabyl právní moci dne 3. 8. 2017. Současně Nejvyšší správní soud vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku.
6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Důvodem kasace původního rozsudku krajského soudu byl závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, (přijatý tedy po vydání původního rozhodnutí krajského soudu), a sice, že žalobce v žalobě může namítat nové skutečnosti, tedy že skutkové novoty jsou v žalobě přípustné. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl, že v průběhu řízení nevznikla pochybnost o tom, že stěžovatelka k jízdě užila právě chodníku, provedené důkazy svědčily o tom, že

se o chodník fakticky jednalo, a dále že správním orgánům nevznikla pochybnost ani o tom, že se jedná o chodník po právní stránce. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v přestupkovém řízení nic nenamítala, neměly důvod do spisu zakládat další listiny, kterými by tento dílčí závěr dokládaly. Neznačená to však, že by tuto skutečnost nemusely mít postavenou najisto a že ji žalobkyně nemohla v žalobě rozporovat. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že argumentace žalobkyně byla způsobilá závěr správních orgánů zpochybnit, a to především ve svém odkazu na obsah pasportu komunikací a krajský soud se jí měl řádně zabývat.

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 6. 2014 ve 22.10 hodin hlídka městské policie Zábřeh přijala telefonické oznámení s žádostí o prověření situace u venkovního posezení Restaurace Pyramida na ulici Postřelmovská, kdy po příjezdu hlídky na místo bylo zjištěno, že na chodníku mezi stadionem a stoly venkovního posezení stojí odstavený motocykl a u něj žalobkyně, která na dotaz strážníka přiznala, že na motocyklu po chodníku jezdila, neboť si chtěla zkrátit cestu, přičemž na dotaz, zda projela jen jednou, sdělila, že celkem třikrát. Dle úředního záznamu z téhož dne vzal neznámý host restaurace po třetím projetí žalobkyni klíče, které předal strážníkovi, jenž je posléze žalobkyni vrátil. Žalobkyně na výzvu strážníka odstrkala motocykl na parkoviště před stadion, uzamkla a poté byla převezena na služebnu Policie České republiky.

Správní orgán I. stupně nejprve žalobkyni vyzval k podání vysvětlení na den 20. 10. 2014, předvolání jí zaslal do vlastních rukou, žalobkyně se bez omluvy nedostavila. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 10. 2014 jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, proti kterému si žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. podala odvolání, na základě něhož bylo rozhodnutí o pořádkové pokutě zrušeno a řízení zastaveno.

Dne 29. 1. 2015 oznámil správní orgán I. stupně zmocněnci žalobkyně i žalobkyni osobně zahájení správního řízení o přestupku a zároveň na den 9. 2. 2015 předvolal žalobkyni k ústnímu jednání, o kterém byl vyrozuměn rovněž orgán sociálně-právní ochrany dětí a zákonný zástupce žalobkyně. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně bez náležité omluvy k jednání nedostavila, projednal správní orgán I. stupně věc v její nepřítomnosti.

Dne 9. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze shora vymezeného přestupku. Rozhodnutí bylo dne 17. 2. 2015 doručeno zmocněnci žalobkyně, dne 10. 2. 2015 orgánu sociálně-právní ochrany dětí a dne 11. 2. 2015 zákonnému zástupci žalobkyně.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, doručené správnímu orgánu dne 2. 3. 2015, které i přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2015, doručeným zmocněnci žalobkyně dne 22. 5. 2015, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Krajský soud při ústním jednání provedl další důkazy:

- výpis z katastru nemovitostí pozemku p. č. 1981/1, k. ú. Zábřeh na Moravě, z něhož bylo zjištěno, že se jedná o ostatní plochu se způsobem využití ostatní komunikace, na pozemku je zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy, vlastníkem pozemku je Město Zábřeh;

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

- e-mail ze dne 7. 7. 2015 zasláný Ing. J. Š., investičním technikem Odboru technické správy Městského úřadu Zábřeh M. J., obecnému zmocněnci žalobkyně, z něhož bylo zjištěno, že se jedná o odpověď na dotaz obecného zmocněnce žalobkyně ohledně parcely č. 1981/1 v k. ú. Zábřeh, kdy v pasportu komunikací je část této parcely od ulice Postřelmovské po bránu do areálu fotbalového stadionu zařazena jako účelová komunikace v majetku města Zábřehu. Zbylá část parcely není v pasportu komunikací vedena;
- souhlasné vyjádření Městského úřadu Zábřeh ze dne 9. 2. 2010 se scelováním pozemků k žádosti Města Zábřeh, z něhož bylo zjištěno, že do jednoho pozemku byly sceleny pozemky p. č. 1981/1, 1981/2, 1981/3, 1979/28 v k. ú. Zábřeh na Moravě;
- mapa scelovaných pozemků, z níž bylo zjištěno, že pozemek podél budovy č. p. 2130 uvnitř areálu do doby scelení pozemků byl veden pod p.č. 1979/28;
- sdělení Města Zábřeh na dotaz soudu ohledně kategorií komunikací ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, dle něhož je p. č. 1981/1 k. ú. Zábřeh účelová komunikace v majetku města Zábřehu;
- výřez z pasportu místních komunikací platný k 31. 8. 2013, schválený dne 19. 2. 2014, a legenda k pasportu, z nichž bylo zjištěno, že část parc. č. 1981/1 v k. ú. Zábřeh na Moravě, která bylo dříve vedena jako p. č. 1979/28, je v pasportu komunikací vedena jako místní komunikace IV. třídy, smíšený provoz (světle modrá barva), místní komunikace IV. třídy, cyklostezky, jsou vyznačeny barvou odlišnou, a sice červenou;
- návrh na vklad vlastnického práva a práva odpovídajícího věcnému břemeni podle kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 15. 5. 2006 včetně příslušné smlouvy uzavřené dne 15. 5. 2006, z něhož bylo zjištěno, že Město Zábřeh zřídilo na pozemku p. č. 1979/28 v k. ú. Zábřeh na Moravě, neomezené právo odpovídající věcnému břemeni ve prospěch vlastníka budovy v části obce Zábřeh č. p. 2130 na pozemcích p. č. 1978/1, p. č. 1978/2, p. č. 1978/3 a p. č. 1978/4 v k. ú. Zábřeh na Moravě spočívající v právu chůze a jízdy, vlastníkem této budovy dle této smlouvy byl Václav Janeba, dle aktuálního listu vlastnictví je jím i nadále.

9. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

10. Podle odst. 2 pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie:

- a) dálnice,
- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace.

11. Podle ustanovení § 3 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

12. Podle ustanovení § 6 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích místní komunikace IV. třídy, kterou je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz.
13. Podle ustanovení § 3 odst. 4 vyhlášky ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), místními komunikacemi IV. třídy jsou samostatné chodníky, stezky pro pěší, cyklistické stezky, cesty v chatových oblastech, podchody, lávky, schody, pěšiny, zklidněné komunikace, obytné a pěší zóny apod.
14. Podle ustanovení § 5 odst. 1 vyhlášky základní evidencí komunikací je pasport, který vedou jejich správci.
15. Podle odst. 2 rozsah a způsob vedení pasportu dálnic a silnic stanoví vlastník.
16. Jak již krajský soud uvedl výše, žalobkyně předně namítá, že místo, po kterém jela (p. č. 1981/1 v k. ú. Zábřeh na Moravě), nebylo po právní stránce chodníkem, což dovozuje jednak z existence věcného břemene chůze a jízdy na předmětném pozemku a dále z faktu, že tento pozemek je dle katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace.
17. Mezi žalobci je nesporné, že žalobkyně se vytýkaného jednání měla dopustit na komunikaci vedoucí kolem venkovního posezení restaurace Pyramida, tedy budovy č. p. 2130 v k. ú. Zábřeh na Moravě.
18. Krajský soud se tak dále zabýval tím, do jaké kategorie pozemní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích patří část pozemku, který žalobkyně k jízdě užila.
19. Jak vyplývá z provedeného dokazování, tato komunikace se nachází na pozemku p. č. 1981/1 v k. ú. Zábřeh na Moravě, který je ve vlastnictví města Zábřeh, do něhož byly v roce 2010 sceleny pozemky p. č. 1981/1, 1981/2, 1981/3, 1979/28 v k. ú. Zábřeh na Moravě, přičemž z mapy scelovaných pozemků bylo zjištěno, že pozemek podél budovy č. p. 2130 uvnitř areálu do doby scelení pozemků byl veden pod p.č. 1979/28.
20. Pokud jde o druh předmětného pozemku p. č. 1981/1, tento je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace.
21. Ostatní komunikací podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 357/2013 Sb. je pozemek, na kterém je místní nebo účelová komunikace (včetně zpevněné lesní komunikace) a její součástí.
22. Podle sdělení pracovníka Magistrátu města Zábřeh, které soudu předložila žalobkyně, je část tohoto pozemku, a to od ulice Postřelmovská po bránu do areálu

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

fotbalového stadionu vedena v pasportu komunikací jako účelová komunikace. Na této části pozemku se však žalobkyně posuzovaného jednání nedopustila, neboť jak je mezi účastníky nesporné, žalobkyně se jednání dopustila na komunikaci vedoucí kolem venkovního posezení restaurace Pyramida u fotbalového hřiště, která se nachází až v areálu fotbalového stadionu. Informace, kterou žalobkyně předložila, se tak týká jiné části pozemku p. č. 1981/1. Jak je ve sdělení dále uvedeno, zbylá část parcely není v pasportu komunikací vedena. Předmětná část komunikace (původní p. č. 1979/28) tedy není komunikací účelovou.

23. Krajský soud naopak z pasportu místních komunikací města Zábřeh platného k 31. 8. 2013 a legendy k pasportu, které v souladu s ustanovením § 5 vyhlášky vede město Zábřeh, jako vlastník komunikace, zjistil, že část parc. č. 1981/1 v k. ú. Zábřeh na Moravě, která bylo dříve vedena jako p. č. 1979/28, je městem Zábřeh v pasportu komunikací vedena jako místní komunikace IV. třídy, smíšený provoz (světle modrá barva).
24. Podle ustanovení § 3 odst. 4 vyhlášky je místní komunikací IV. třídy právě i samostatný chodník. Z povahy a prostorového uspořádání místa, kde k posuzovanému jednání došlo, se nemůže jednat o jiný druh místní komunikace IV. třídy.
25. Ve spojení se zjištěními, která učinily správní orgány ve správním řízení, kdy tyto neměly po provedeném dokazování nejmenší pochybnost o tom, že žalobkyně užila k jízdě chodníku, neboť tomuto závěru odpovídaly veškeré podklady ve správním spise, tj. oznámení přestupku sepsané strážníky, úřední záznam o podání vysvětlení stěžovatelkou na služebně Policie ČR i protokol o ústním jednání, který zachycuje svědecké výpovědi dvou návštěvnic venkovního posezení restaurace Pyramida, má krajský soud za prokázané, že komunikace, kterou k jízdě žalobkyně užila, byla nejen fakticky, ale i právně chodníkem a jednáním žalobkyně byla naplněna skutková podstata přestupku, z něhož byla uznána vinnou.
26. Pokud jde o žalobkyní namítané zřízené věcné břemeno k tomuto pozemku, v soudním řízení bylo prokázáno, že předmětné věcné břemeno bylo zřízeno v roce 2006 na pozemku p. č. 1979/28 ve prospěch vlastníka budovy č. p. 2130, kterým byl a je Václav Janeba nikoli žalobkyně. Žalobkyni tedy právo z předmětného věcného břemene nesvědčí.
27. Žalobní námitka č. 1) je tak nedůvodná.
28. Krajský soud shledal nedůvodnou i námitku č. 2) žalobkyně. Zákon o přestupcích stanoví delikt ní odpovědnost fyzické osoby s ohledem na její rozumovou a volní vyspělost na patnáctý rok věku (ustanovení § 5 odst. 1 zákona o přestupcích). Spáchat přestupek tak může jakákoliv fyzická osoba, která dosáhla věku patnácti let, má způsobilost k právní odpovědnosti a pouze vůči ní lze uplatňovat postih za přestupek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 As 65/2009-39, *přičítá-li zákon plnou odpovědnost mladistvému za své jednání, je nutno vycházet a priori i z toho, že tato osoba je i plně procesně způsobilá k úkonům ve správním (přestupkovém) řízení stran přestupku, který ji lze přičítat. Zavinění, jakožto další podstatnou stránku přestupku nelze přičítat nikomu*

jinému než toliko pachateli přestupku. Připouští-li zákon projednání přestupku v blokovém řízení i s mladistvým pachatelem, nutně musí presumovat i způsobilost a odpovědnost mladistvého pachatele za své konání v průběhu řízení. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil názoru Městského soudu v Praze sp. zn. 69 Co 325/2010, že úkony osob ve věku při dolní hranici mladistvých v blokovém řízení neodpovídají svou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti těchto osob a že mladistvá (ve věku 16 let) nemohla jednat v blokovém řízení samostatně bez zákonného zástupce.

Krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že žalobkyně, která měla v době spáchání přestupku 16 a půl roku, byla plně způsobilá k samostatnému jednání v přestupkovém řízení a k udělení plné moci Ing. M. J.. I pokud by krajský soud připustil, že udělení plné moci k řízení o tomto přestupku nebylo přiměřené rozumové a volní vyspělosti žalobkyně spojené s jejím věkem, je nesporné, že zákonná zástupkyně žalobkyně byla současně s orgánem sociálně-právní ochrany dětí v souladu s ustanovením § 74 odst. 2 zákona o přestupcích o zahájení řízení o přestupku žalobkyně i o konaném ústním jednání vyrozuměna, byla jí oznámena rozhodnutí správních orgánů, avšak i ona zůstala v řízení zcela pasivní. Soudu tak není z námitky žalobkyně zřejmé, jaká její práva měla být postupem správního orgánu zkrácena.

29. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
30. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že ústní jednání dne 13. 11. 2017 se konalo přesto, že v průběhu jednání byla do jednací síně doručena omluva žalobkyně, zasláná soudu minutu před zahájením jednání, neboť žalobkyně v omluvě jednak nepožádala o odročení jednání a dále byla žalobkyně v soudním řízení zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, který byl k jednání řádně předvolán, avšak bez omluvy se k němu nedostavil.
31. náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.